

[Morten Lango.]

skulle kunne forstås af hvem som helst, der gad læse lovteksten. Jeg er sikker på, at hr. Knud Bro har forstået den, og det er det, vi har talt om. Det er en ændret overgangsbestemmelse, som havde et meget rimeligt formål, uanset hvordan man så på, hvorledes proceduren for det kommende år skulle være, og uanset de mange andre forbehold, som lå i behandlingen af loven på grund af dens, jeg havde nær sagt næsten utroelige uklarhed.

Og til ministeren. Vi forstår, at det er noget meget stort, der nu sker, nu bliver universiteterne statsuniversiteter. Man skal være meget stor specialist i lovgivning for at finde ud af, hvad forskel det reelt gør. Der ændres meget, meget lidt i styringsformerne, hvad angår forholdet mellem stat og universitet. Det er en intern reform, og at gøre det til det store nummer, at man nu går over til formelt at være statsuniversitet, hører ingen steder hjemme. Det er kun formelt og hverken vigtigt eller reelt.

Men jeg tror nok, at når denne lovgivning vækker så betydelige stridigheder, er det, fordi den ikke kun drejer sig om dette. Jeg tror, hr. Samuelsen undervurderer spørgsmålets rækkevidde, og jeg tror faktisk, man må gøre sig klart, at ministeren her udtaler sig med meget stor tydelighed om noget, som bestemt ikke på nogen måde er afklaret. Han siger, at når nu universitetet bliver et statsuniversitet, så må forsamlinger, der skal lede dette universitet, vælges sådan, som det er skik, når man vælger andre forsamlinger, som han så hentydede til; men det var jo i realiteten næsten udelukkende politiske forsamlinger, og jeg er ikke sikker på, at virksomhedsledelser skal vælges efter samme system, som vi har i det politiske demokrati. Det kan ministeren heller ikke have været sikker på så forfærdelig længe, for hans første lovforslag havde en helt anden struktur og pegede på noget helt andet, nemlig en hovedvægt lagt på fagopdeling.

Der kan tænkes så forfærdelig mange måder at vælge virksomhedsledelse på — det er jo i realiteten det, vi snakker om her — og ved denne lejlighed at slå fast, at der kun er ét system, nemlig det, som gælder for politiske forsamlinger, for menighedsråd, sogneråd og opefter, er urimeligt, det trænger bestemt til en langt grundigere debat.

Det skal i hvert fald være et af mine udgangspord i denne debat, at et virksomhedsdemokrati kræver en aktiv demokratisk form, som svarer til, hvad virksomhedens medarbejdere ønsker, og ikke bare, hvad en undervisningsminister eller handelsminister synes bør være et velklingende demokrati.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Efter henstilling skal jeg foreløbig forbigå dagsordenens punkter 7 og 8, og vi går til punkt 9, hvorefter vi vender tilbage til punkterne 7 og 8.

Man gik derefter til:

Første behandling af forslag til lov om udlevering til andet nordisk land i anledning af visse beslutninger om forsorg eller behandling.

(Lovforslaget (nr. 35) findes i tillæg A. sp. 1121, fremsættelsen i tidenden sp. 177).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Thomas Have: Lovforslaget om udlevering til et andet nordisk land i anledning af visse beslutninger om forsorg eller behandling er udarbejdet i nordisk samarbejde med udgangspunkt i nogle rekommandationer fra Nordisk Råd om fuldbyrdelse af beslutninger, der er truffet af administrative myndigheder i et andet nordisk land. Lovforslaget tilsigter at tilvejebringe særligt lovgrundlag for udlevering til Finland, Island, Norge og Sverige af personer, som efter beslutning truffet i henhold til forsorgslovgivningen i de enkelte lande skal anbringes på en institution eller et andet særligt opholdssted.

Der finder jo allerede i dag udlevering sted imellem de nordiske lande af personer, der er undveget eller bortgået fra anstalter. Det sker som et almindeligt led i samarbejdet mellem politimyndigheder i de nordiske lande. Disse udleveringer drejer sig som re-